FRANZ STORCH

consilier în C.S.C.A. :

Măsurile propuse de tovarăşul Nicolae Ceauşescu şi adoptate în unanimitate, discutate astăzi peste tot, în întreaga ţară, vor avea, desigur, o influenţă deosebit de pozitivă asupra dezvoltării vieţii politice şi sociale ; încrederea cu care secretarul general al partidului s-a adresat oamenilor de cultură ne obligă să contribuim încă de pe acum la realizarea acestor măsuri, întrucît în dezvoltarea unei societăţi nici un sector nu are voie să rămînă în urmă.

Cele două teatre germane din ţara noastră au parcurs un drum apreciabil şi, alături de şcoală, familie, instituţii culturale, au avut un rol efectiv în educarea oamenilor muncii de naţionalitate germană. Este ştiut însă că literatura — şi aici mă refer şi la piese de teatru — nu schimbă pe nimeni, ea poate doar să influenţeze ; abia împreună cu celelalte mijloace de educare, bine coordonate şi îndreptate spre acelaşi ţel, poate să exercite şi va exercita un efect pozitiv în formarea omului nou.

Avem încă multe resurse nefolosite în ceea ce priveşte alcătuirea judicioasă, echilibrată, a repertoriului. Deşi cele cîteva spectacole clasice înscrise în repertoriu au fost foarte bune, nu este încă temeinic explorată comoara lăsată de un Goethe, un Schiller.

In ceea ce priveşte reflectarea în teatru a înfrăţirii în muncă, nu avem încă piese la nivelul cerinţelor de astăzi. Această rămînere în urmă este uşor de sesizat. Teatrul german ar putea să colaboreze mai strîns cu scriitorii, care trăiesc în judeţele cu populaţie de limbă germană şi care cunosc foarte bine problemele acesteia ; o astfel de colaborare directă s-ar putea solda cu rezultate mult mai bune decît pînă în prezent, cînd scriitori, care nu cunosc prea bine realitatea, scriu încă piese fragile pe care le oferă teatrelor.

În ceea ce priveşte traducerile din literatura română, avem cîteva deosebit de reuşite ; altele însă lasă încă de dorit ; dar şi aici se simte nevoia unei colaborări mai strînse în judeţe, mai ales că pe plan local există cîţiva traducători foarte buni. Conform unei păreri foarte răspîndite, Caragiale este aproape intraductibil în germană ; în schimb, s-a dovedit că există posibilitatea transpunerii lui Caragiale în japoneză, la Tokio fiind jucat cu succes. Trebuie să vedem, deci, ce piese se pretează mai bine traducerii şi să alcătuim un program în acest sens.

Aş vrea să mai amintesc o problemă, simplă, dar importantă, şi anume : atitudinea faţă de muncă. Expresia ca atare este foarte des folosită şi nu spune prea multe ; dacă ne gîndim însă la faptul că atitudinea faţă de muncă este o componentă a muncii de formare a conştiinţei, vedem că este absolut necesar să se scrie asemenea piese, care să şi intre în repertoriul teatrelor noastre. Poate că nu este uşor să scrii şi să joci o asemenea piesă, dar este absolut necesar să ne ocupăm de această problemă. De ce ? Pentru că este o realitate că asemenea piese au devenit mai rare în ultimul timp. Spectatorii noştri au însă dreptul să aştepte din partea teatrului un sistem de referinţă, care să le permită să facă legătura cu viaţa şi cu problemele ei.

Fără să fie o problemă principală în această consfătuire, menţionez că trebuie să creăm şi condiţiile necesare ca teatrul să-şi poată exercita funcţia sa educativă. În legătură cu aceasta, aş dori să arăt că una din cauzele care ciuntesc spectacolele este frîna financiară. În această situaţie, teatrul este nevoit să se folosească de anumite mijloace auxiliare : dă concerte, improvizează montări mai uşoare, de estradă, care nu au cine ştie ce rol educativ. Pentru a contribui la formarea omului nou, cred că ar trebui soluţionate şi problemele care aparţin domeniului organizatoric.

www.cimec.ro